

Հովելի գիրքը և Լատդիկեական Յոթերորդ Օրվա Աղվենտիստական Եկեղեցին — Թիվ երեսունուրթ

Jeff Pippenger

2026-01-30

Թիվ երեսունուրթ

Երկնքի Հացի փորձությունը Հիսուսի օրերում աշակերտության օմեգա փորձությունն էր, և այն նաև օմեգան էր մանանայի փորձության նկատմամբ, որը ներկայացված է հին Իսրայելի ուխտի պատմության ալֆայում: Սկիզբը մանանան էր, վախճանը՝ Երկնքի Հացը: Օմեգան միշտ ամենամեծն է, ուստի աշակերտների ամենամեծ լքումը Կափառնայումն է նշանավորում որպես օմեգա Քրիստոսի պատմության և աշակերտության փորձության մեջ:

Այն ժամանակ Յիսուսն ասաց Իր աշակերտներին. «Եթե մեկը կամենայ Իմ յետևից գալ, թող ուրանայ ինքն իրեն, վերցնի իր խաչը եւ գայ Իմ յետևից: Որովհետեւ ով կամենայ իր կեանքը փրկել, կկորցնի այն, իսկ ով իր կեանքը կկորցնի Իմ պատճառով, պիտի գտնի այն: Քանզի ի՞նչ օգուտ ունի մարդուն, եթե ամբողջ աշխարհը շահի, բայց իր անձը կորցնի. կամ մարդն ի՞նչ պիտի տայ իր անձի փոխարեն: Որովհետեւ Մարդու Որդին պիտի գայ Իր Հօր փառքով՝ Իր հրեշտակների հետ, եւ այն ժամանակ պիտի հատուցանի իւրաքանչիւրին՝ ըստ իր գործերի: Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, այստեղ կանգնածներից ոմանք մահ չեն ճաշակի, մինչեւ որ տեսնեն Մարդու Որդուն՝ Իր արքայութեամբ գալիս»: Մատթեոս 16:24-28.

Կափառնայումը օմեգա փորձություն է: Կափառնայումի փորձությունը տասը կույսերի առակի յուրի փորձությունն է. այն սկսվում է կեսգիշերյան աղաղակից և սկիզբ է դնում մի ժամանակաշրջանի, որը ներառում է այն պահը, երբ հիմար կույսերը գիտակցում են, որ յուր չունեն: Այնուհետև նրանք սկսում են խուճապի մատնվել, երբ մոտենում են կիրակնօրյա օրենքի փակվող դռանը, ինչպես ներկայացված է Կափառնայումի ճգնաժամում՝ Հովհաննես 6:66-ում: Մարգարեաբար նրանք «ամաչած» են:

Ահա օրեր են գալիս, ասում է Տեր Աստվածը, երբ սով պիտի ուղարկեմ երկրի վրա՝ ոչ թե հացի սով, ոչ էլ ջրի ծարավ, այլ Տիրոջ խոսքերը լսելու սով. Եվ նրանք պիտի թափառեն ծովից ծով, և հյուսիսից մինչև արևելք, պիտի վազեն այս ու այն կողմ՝ Տիրոջ խոսքը որոնելու, և չեն գտնի այն: Այն օրը գեղեցիկ կույսերն ու երիտասարդները պիտի նվաղեն ծարավից: Նրանք, որ երդվում են Սամարիայի մեղքով և ասում են. «Կենդանի է քո աստվածը, ո՛վ Դան», և՛ «Կենդանի է Բերսաբեի ճանապարհը», նրանք իսկ պիտի ընկնեն և այլևս երբեք չբարձրանան: Ամոս 8:11-14.

Կափառնայումի օմեգա փորձությունը նախատիպում է այն օմեգա փորձությունը, որ հաջորդում է 2024 թվականի հիմնարար փորձությանը: Օմեգա փորձությունն այն վայրն է, որտեղ հարսը կնքվում է Կիրակնօրյա օրենքից առաջ: Այնտեղ է, որ բաժանումը հավիտյան վերջնականապես հաստատվում է, որովհետև երբ նա մաքուր լինի, այլևս օտարներ (հեթանոսներ) չեն անցնի Երուսաղեմի միջով՝ այլևս երբեք:

Տերը պիտի մոնչա նաև Սիոնից և Իր ձայնը պիտի հնչեցնի Երուսաղեմից, և երկինքն ու երկիրը պիտի դողան. բայց Տերը պիտի լինի Իր ժողովրդի հույսը և Բսրայելի որդիների գործությունը: Եվ դուք պիտի իմանաք, որ Ես եմ Տերը՝ ձեր Աստվածը, որ բնակվում եմ Սիոնում՝ Իմ սուրբ լեռան վրա. այն ժամանակ Երուսաղեմը պիտի սուրբ լինի, և այլևս օտարները նրա միջով չեն անցնի:

Եվ պիտի լինի այն օրը, որ լեռները նոր գինի պիտի կաթեցնեն, և բլուրները կաթով պիտի հոսեն, և Հուդայի բոլոր գետերը ջրերով պիտի հոսեն, և Տիրոջ տնից մի աղբյուր պիտի բխի ու պիտի ոռոգի Շիրթիմի հովիտը:

Եզրիպտոսը ամայություն պիտի լինի, և Եդոմը՝ ամայի անապատ՝ Հուդայի որդիների դեմ գործված բռնության համար, որովհետև նրանք անմեղ արյուն են թափել նրանց երկրում: Բայց Հուդան հավիտյան պիտի բնակվի, և Երուսաղեմը՝ սերնդից սերունդ: Որովհետև Ես պիտի մաքրեմ նրանց արյունը, որը չէի մաքրել, քանզի Տերը բնակվում է Սիոնում: Հովել 3:16–21.

Երուսաղեմը մեղքից մաքրվում է քննիչ դատաստանի վերջին ընթացքներում, ինչը, Ձաքարիայի երրորդ գլխում, այն տեղն է, ուր Հեսուիին տրվում է Փիլադելփիական սպիտակ կտավյա հանդերձը՝ փոխարինելու կեղտոտ Լաոդիկեական հանդերձին: «Այն ժամանակ Երուսաղեմն սուրբ պիտի լինի, և այլևս ոչ մի օտար նրա միջով չպիտի անցնի», որովհետև ցորենը բաժանվել է որոմներից և հավաքվել՝ որպես առաջին պտղի ընծա: Սա տեղի է ունենում օմեգա փորձության ժամանակ, և դա տեղի է ունենում, երբ երկնքի պատուհանները բացվում են, և Հիսուսը գանձերը նետում է գանձարկղի մեջ ու ասում աշխարհին. «Ե՛կ և տե՛ս»: «Ե՛կ և տե՛ս» Իմ թագավորության դրոշանը, Իմ հարսին, Իմ դևտացիների ընծան, ինչպես հին օրերում: «Ե՛կ և տե՛ս» Իմ տաճարը, Իմ գանձարկղը՝ լի գանձերով, որոնցից յուրաքանչյուրն պատրաստված է որպես փառքի թագավորության պսակի մաս:

2024 թվականի հիմնարար ալֆա փորձությունը տանում է դեպի տաճարի օմեգա փորձությունը: Օմեգա փորձությունը տեղի է ունենում, երբ երկնքի պատուհանները բացվում են, այսինքն՝ երբ հարսը պատրաստում է իրեն: Անխոհեմ կույսերը և նրանց կեղծ «խաղաղություն և ապահովություն» վերջին անձրևի լուրը քամու միջոցով բաց պատուհաններից դուրս են մղվում, որովհետև այս պատմության լուրը արևելյան քամու լուրն է: Այդ լուրը Եսայու սաստիկ քամին է, որ կանգ է առնվում արևելյան քամու օրը. այն Հովհաննեսի չորս քամիներն են, որոնք զսպվում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակ:

«Հրեշտակները բռնած են չորս հողմերը, որոնք ներկայացված են որպես զայրացած մի ձի, որ ձգտում է պոկվել ու սլանալ ամբողջ երկրի երեսով՝ իր ճանապարհին բերելով կործանում և մահ:»

«Մի՞ թե պիտի ննջենք հենց հավիտենական աշխարհի շեմին: Մի՞ թե պիտի լինենք բթացած, սառն ու մեռած: Օ՛, եթե մեր եկեղեցիներում Աստծո Հոգին և շունչը ներշնչվեր Իր ժողովրդին, որպեսզի նրանք կանգնեին իրենց ոտքերի վրա և ապրեին»: Manuscript Releases, հատոր 20, 217:

Նրանք, ովքեր մերժում են Իսլամի արևելյան քամու այդ պատգամը, քամու կողմից դուրս են փչվում պատուհանից՝ հենց այն խորհրդանշով, որն իրենց ապստամբության նշանն է: Մոլորության աղբը հավիտյանս կպչած է այն անմիտ դասին, որ յուղ չունի: Եփրեմը դարձյալ միացել է իր կուռքերին: Նրանք մերժեցին կնիքման ժամանակի գիտության ավելացումը և դրա առնչությունը երրորդ վայի Իսլամին: Աստված նրանց կեղծ վերջին անձրևի պատգամի փառքը «ամոթի» պիտի վերածի:

Իմ ժողովուրդը կործանվում է գիտության պակասից. որովհետև դու մերժեցիր գիտությունը, ես ևս կմերժեմ քեզ, որպեսզի ինձ համար քահանա չլինես. քանի որ մոռացար քո Աստծու օրենքը, ես ևս կմոռանամ քո որդիներին:

Ինչպես նրանք բազմանում էին, այնպես էլ մեղանչում էին Իմ դեմ. ուստի նրանց փառքը ամոթի պիտի փոխեմ: Նրանք ուտում են Իմ ժողովրդի մեղքը և իրենց սիրտը դնում են նրանց անօրենության վրա: Եվ ինչպես ժողովուրդը, այնպես էլ քահանան պիտի լինի. և Ես պիտի պատժեմ նրանց իրենց ճանապարհների համար և հատուցեմ նրանց իրենց գործերի համեմատ: Որովհետև պիտի ուտեն, բայց չեն հագնա. պիտի պոռնկություն գործեն, բայց չեն բազմանա, որովհետև դադարել են Տիրոջ ուշադրություն դարձնելուց: Պոռնկությունը, գինին և նոր գինին խլում են սիրտը: Իմ ժողովուրդը խորհուրդ է հարցնում իր փայտե կուռքերից, և իր գավազանը հայտնում է նրան, որովհետև պոռնկության ոգին մոլորեցրել է նրանց, և նրանք իրենց Աստծուց հեռանալով՝ պոռնկացել են: Նրանք զոհ են մատուցում լեռների գագաթներին և խունկ են ծխում բլուրների վրա՝ կաղնիների, բարդիների և եղջերափերի տակ, որովհետև դրանց ստվերը հաճելի է. ուստի ձեր դուստրերը պիտի պոռնկություն գործեն, և ձեր հարսները պիտի շնանան: Ես չեմ պատժի ձեր դուստրերին, երբ նրանք պոռնկություն գործեն, ոչ էլ ձեր հարսներին, երբ նրանք շնանան, որովհետև իրենք են առանձնանում պոռնիկների հետ և զոհ են մատուցում անառակ կանանց հետ. ուստի այն ժողովուրդը, որ խոհեմություն չունի, պիտի կործանվի:

Թեև դու, Իսրայել, պոռնկանում ես, սակայն թող Հուդան չմեղանչի. և մի՛ գնացեք Գադգադա, մի՛ բարձրացեք Բեթավեն, և մի՛ երդվեք՝ «Կենդանի է Տերը»: Որովհետև Իսրայելը հետ է սահում՝ ինչպես ապստամբ հորթը. այժմ Տերը պիտի արածեցնի նրանց որպես մի գառ՝ ընդարձակ վայրում:

Եփրայիմը միացել է կուռքերին. թողե՛ք նրան:

Նրանց ըմպելիքը թթվել է. նրանք անընդհատ պոռնկացել են. նրա իշխանավորները ամոթով սիրում են ասել. «Տվե՛ք»: Քամին նրան իր թևերի մեջ կապել է, և նրանք պիտի ամաչեն իրենց զոհաբերությունների պատճառով: Ովսեա 4:6-19:

Հեռացվող աղբը և՛ անխոհեմ կույսերն են, և՛ այն մոլորական վարդապետությունները, որոնց նրանք միացած են: Մենք այն ենք, ինչ ուտում ենք, և նրանք մերժեցին արևելյան քամու պատգամը, փոխարենը ընտրեցին սուտը, որը իր հետևից բերում է զորեղ մոլորություն, և միացան իրենց կեղծ խաղաղության ու ապահովության վերջին անձրևի պատգամին: Հովելի նոր գինին կտրված է նրանց բերաններից, հենց այնտեղ, որտեղ Երեմիան դառնում է Աստծու բերանը:

«Ճշմարտությունը մերժելով՝ մարդիկ մերժում են դրա Հեղինակին: Աստծո օրենքը ոտնահարելով՝ նրանք ուրանում են Օրենսդրի իշխանությունը: Կեղծ վարդապետություններից և տեսություններից կուռք ստեղծելը նույնքան դյուրին է, որքան փայտից կամ քարից կուռք շինելը: Աստծո հատկանիշները խեղաթյուրելով՝ սատանան մարդկանց մղում է Նրան պատկերացնելու կեղծ բնավորությամբ: Շատերի մոտ փիլիսոփայական մի կուռք է գահակալել Եհովայի փոխարեն, մինչդեռ կենդանի Աստծուն, ինչպես Նա հայտնված է Իր Խոսքում, Քրիստոսում և արարչագործության գործերում, երկրպագում են միայն քչերը: Հազարավորներ աստվածացնում են բնությունը, մինչդեռ մերժում են բնության Աստծուն: Թեև այլ ձևով, կռապաշտությունն այսօր քրիստոնեական աշխարհում գոյություն ունի նույնքան իրապես, որքան այն գոյություն ուներ հին Իսրայելում՝ Եղիայի օրերում: Շատ ինքնահռչակ իմաստունների, փիլիսոփաների, բանաստեղծների, քաղաքական գործիչների, լրագրողների աստվածը՝ հղկված, աշխարհիկ բարձր շրջանականների աստվածը, բազմաթիվ քուլեջների և համալսարանների, նույնիսկ որոշ աստվածաբանական հաստատությունների աստվածը, քիչ բանով է ավելի լավ, քան Բահալը՝ Փյունիկիայի արեգակն աստվածը»: The Great Controversy, 583.

Միլլերի տեսիլքում իսկականի և կեղծի բաժանման պահին քամին դուրս է տանում կեղծ կույսերին, մինչդեռ Տերը կնքում է Իր հարսին բաց պատուհանի օմեգա ներքին փորձության ընթացքում:

Ահա, ես պիտի ուղարկեմ իմ պատգամաբերին, և նա պիտի պատրաստի ճանապարհն իմ առաջ. և Տերը, որին դուք որոնում եք, հանկարծ պիտի գա իր տաճարը, ուխտի պատգամաբերը, որով դուք հրճվում եք. ահա, նա պիտի գա, ասում է Զորաց Տերը: Բայց ո՞վ պիտի տանի նրա գալստյան օրը, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ նա հայտնվի. որովհետև նա նման է գտողի կրակին և լվացարարների օձառին. և նա պիտի նստի ինչպես արծաթ գտող ու մաքրող, և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու պիտի զտի նրանց ինչպես ոսկին և արծաթը, որպեսզի նրանք արդարությամբ ընծա մատուցեն Տիրոջը: Այն ժամանակ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին: Մաղաքիա 3:1-4.

Ղևիի որդիները այն ղևտացիների որդիներն են, որոնք հավատարիմ եղան Ահարոնի գազանի պատկերի փորձության ժամանակ, և ապա դարձյալ՝ Հերոֆոլամի գազանի պատկերի փորձության ժամանակ: Նրանք են նրանք, ովքեր անցնում են գազանի պատկերի փորձությունը, որը այն փորձությունն է, որով վճռվում է նրանց հավիտենական ճակատագիրը, և այն փորձությունը, որը նրանք պետք է հաղթահարեն՝ նախքան մենք կնիքվենք:

«Տերը ինձ հստակ ցույց է տվել, որ գազանի պատկերը կկազմավորվի նախքան փորձության ժամանակի փակվելը, որովհետև այն լինելու է Աստծո ժողովրդի համար մեծ փորձությունը, որով պիտի որոշվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը:»

«Սա այն փորձությունն է, որ Աստծո ժողովուրդը պետք է ունենա նախքան կնիքվելը: Բոլոր նրանք, ովքեր ապացուցեցին իրենց հավատարմությունը Աստծուն՝

պահելով Նրա օրենքը և հրաժարվելով ընդունել կեղծ շաբաթը, կկանգնեն Տեր Աստված Եհովայի դրոշի ներքո և կընդունեն կենդանի Աստծո կնիքը: Իսկ նրանք, ովքեր զիջում են երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը և ընդունում են կիրակնօրյա շաբաթը, կընդունեն գազանի դրոշմը» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 976.

Գազանի պատկերի փորձությունը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ գազանի դրոշմի փորձությունից առաջ եկող փորձությունն է, և այն պետք է հաղթահարվի նախքան դռան փակվելը:

Սա այն փորձությունն է, որ մաքրագործում է արդարներին և նաև զատում արդարներին անիրավներից: Սա այն փորձությունն է, որի մեջ Դանիելը, Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովը երևում են արտաքնապես ավելի գեղեցիկ ու ավելի գիրացած, քան նրանք, ովքեր կերան բաբելոնական կերակուրը: Մի խումբը կերել էր Երկնքի հացը, իսկ մյուսը՝ Բաբելոնի հացը: Սա Կափառնայումի ժողովարանում եղած հացի փորձությունն է:

Արտաքուստ այն փորձության ժամանակը, որի մեջ այժմ գտնվում ենք, գազանի պատկերի փորձությունն է՝ Միացյալ Նահանգների ներսում եկեղեցու և պետության միավորումը: Զուգահեռ ներքին փորձության ժամանակը բացահայտում է կույսերի մի դաս, որ դրսևորում է մարդկայնության պատկերը, և կույսերի մեկ այլ դաս, որ դրսևորում է Աստվածության պատկերը՝ մարդկայնության հետ միավորված: Այն բանից հետո, երբ Մաղաքիան նշում է դևտացիների մաքրումն ու գտումը, Աստված առաջարկում է մի փորձություն:

Եվ Ես կմոտենամ ձեզ դատաստանի համար, և շուտափույթ վկա կլինեմ կախարդների դեմ, և շնացողների դեմ, և սուտ երդվյալների դեմ, և նրանց դեմ, որ ճնշում են վարձկանի վարձը, այրուն, և որբին, և արդարությունից զրկում են պանդուխտին, և Ինձ չեն վախենում, ասում է Զորաց Տերը:

Որովհետև Ես եմ Տերը, Ես չեմ փոխվում. դրա համար էլ դուք՝ Հակոբի որդիներ՝ ի, չեք սպառվել: Մաղաքիա 3:5, 6:

Առաջին փորձությունը Աստծուց վախենալն է, և այն խումբը, որ չհաղթահարեց Ուխտի Պատգամաբերի փորձությունը, այնուհետև դիմում է հինգ դատապարտություններով՝ մեկը յուրաքանչյուր անմիտ կույսի համար, որոնք համապատասխանում են թշվառ, ողորմելի, աղքատ, կույր, մերկ լինելուն. հինգ մարգարեական հատկանիշ հինգ անմիտ կույսերի համար, որոնք ամփոփվում են «և Ինձից չեն վախենում» արտահայտության ներքո: Սրանք են նրանք, որ ձախողեցին հիմքային առաջին ալֆա փորձությունը: Նրանք ձախողվեցին, որովհետև չհասկացան, որ Աստված երբեք չի փոխվում: Սրանք են նրանք, որ ձախողեցին 2024 թվականի հիմքային արտաքին ալֆա փորձությունը:

«Անցյալի պատմությունից կան դասեր, որոնք պետք է սովորվեն. և ուշադրությունը հրավիրվում է դրանց վրա, որպեսզի բոլորը հասկանան, որ Աստված այժմ գործում է նույն ուղիներով, ինչպես միշտ գործել է: Նրա ձեռքը երևում է Իր գործում և ազգերի մեջ այժմ ևս ճիշտ նույն կերպ, ինչպես եղել է այն ժամանակվանից ի վեր,

երբ ավետարանը առաջին անգամ հռչակվեց Ադամին Եդեմում:»

«Կան ժամանակաշրջաններ, որոնք շրջադարձային կետեր են ազգերի և եկեղեցու պատմության մեջ: Աստծո նախախնամությամբ, երբ այս տարբեր ճգնաժամերը վրա են հասնում, այդ ժամանակի համար լույս է տրվում: Եթե այն ընդունվում է, տեղի է ունենում հոգևոր առաջընթաց, իսկ եթե մերժվում է, ապա հետևում են հոգևոր անկում և կործանում: Տերն Իր խոսքում բացահայտել է ավետարանի առաջամարտիկ գործը, ինչպես այն իրականացվել է անցյալում և պիտի իրականացվի ապագայում ևս՝ մինչև իսկ վերջին հակամարտությունը, երբ սատանայական ուժերը պիտի կատարեն իրենց վերջին զարմանահրաշ շարժումը»: Bible Echo, August 26, 1895.

Լատդիկեցիները չեն տեսնում, որ մարդկանց հետ Աստծո գործելակերպը մշտապես նույնն է: Եթե լույսը, կամ յուզը, ընդունվում է, կա օրհնություն, իսկ եթե ոչ՝ կա հավատքի խորտակում:

«Անցած դարերում երկնքի Տեր Աստվածը Իր գաղտնիքները հայտնում էր Իր մարգարեներին: Ներկան և ապագան Նրա համար հավասարապես պարզ են: Աստծո ձայնը դարերի միջով արձագանքում է՝ մարդուն հայտնելով, թե ինչ է լինելու: Թագավորներն ու իշխաններն իրենց տեղերն են գրավում իրենց նշանակված ժամանակին: Նրանք կարծում են, թե իրականացնում են իրենց սեփական նպատակները, սակայն իրականում կատարում են այն խոսքը, որ Աստված ասել է:»

«Պողոսը հայտարարում է, որ անցյալում մարդկության հետ Աստծո գործառնությունների արձանագրությունները «գրված են մեր խրատության համար, որոնց վրա աշխարհի վախճաններն են հասել»: Դանիելի պատմությունը մեզ տրված է մեր խրատության համար: «Տիրոջ գաղտնիքը նրանց հետ է, ովքեր վախենում են Նրանից»: Դանիելի Աստվածը դեռ կենդանի է և թագավորում է: Նա չի փակել երկինքը Իր ժողովրդի առաջ: Ինչպես հրեական դարում, այնպես էլ այս դարում, Աստված Իր գաղտնիքները հայտնում է Իր ծառաներին՝ մարգարեներին:»

«Պետրոս առաքյալն ասում է. «Եվ առավել հաստատ մարգարեական խոսքն ունենք, որին լավ էք անում ուշադրություն դարձնելով՝ ինչպես խավար տեղում փայլող լույսի, մինչև որ օրը բացվի և առավոտյան աստղը ծագի ձեր սրտերում. նախ և առաջ այս իմանալով, որ Գրքի ոչ մի մարգարեություն սեփական մեկնության ենթակա չէ. որովհետև մարգարեությունը երբեք մարդկանց կամքով չեկավ, այլ Աստծու սուրբ մարդիկ խոսեցին՝ Սուրբ Հոգուց մղված:»

«Անհավատներն ու անաստվածները չեն ըմբռնում ժամանակների նշանների կարևորությունը, որոնք կանխագուշակված են մարգարեական խոսքում: Անգիտության մեջ նրանք կարող են հրաժարվել ընդունելու ներշնչված արձանագրությունը: Բայց երբ Քրիստոսը դավանող մարդիկ ծաղրալից կերպով խոսում են այն ուղիների և միջոցների մասին, որոնց միջոցով մեծ ԵՄ ԵՄ-ը հայտնի է դարձնում Իր նպատակները, նրանք ցույց են տալիս, որ անգետ են թե՛ Սուրբ Գրքերին և թե՛ Աստծո գործությանը: Արարիչը ճշտորեն գիտի, թե մարդկային

բնության մեջ ինչ տարրերի հետ գործ ունի: Նա գիտի, թե ինչ միջոցներ պետք է գործադրի՝ ցանկալի արդյունքները ստանալու համար:»

«Մարդու խոսքը ձախողվում է: Նա, ով մարդկանց պնդումներն է դարձնում իր ապավենը, իրավամբ կարող է դողալ, որովհետև մի օր նա նավաբեկված նավի պես կլինի: Աստծո խոսքը անսխալական է և մնում է հավիտյան: Քրիստոսը հայտարարում է. «Ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, մինչև որ երկինքն ու երկիրը անցնեն, օրենքից մի կետ կամ մի գիծ չի անցնի, մինչև որ ամեն ինչ կատարվի»: Աստծո խոսքը կոդիմանա հավիտենության անվերջանալի դարերի ընթացքում»: Youth Instructor, December 1, 1903.

Աստված երբեք չի փոխվում և գործում է նույն սկզբունքներով, որոնցով միշտ էլ գործել է:

«Աստծո գործը երկրի վրա, դարից դար, յուրաքանչյուր մեծ բարենորոգման կամ կրոնական շարժման մեջ, ներկայացնում է ապշեցուցիչ նմանություն: Մարդկանց հետ Աստծո վարքի սկզբունքները միշտ նույնն են: Ներկայի կարևոր շարժումներն ունեն իրենց զուգահեռները անցյալի մեջ, և եկեղեցու փորձառությունը նախկին դարերում մեծ արժեք ունեցող դասեր ունի մեր ժամանակի համար»: The Great Controversy, 343.

Մադաքիա մարգարեի գրքի երրորդ գլխի առաջին չորս համարները նույնացնում են այն պատգամաբերին, որը ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար, ինչպես նաև ղևտացիների գտումն ու մաքրագործումը: Այնուհետև Տերը դատաստան է հռչակում Լաոդիկիայի վրա՝ ցույց տալով, որ նրանք Աստծուց չեն վախենում, այսինքն՝ նրանք ձախողեցին երրորդ հրեշտակի հիմնարար ալֆա փորձությունը: Նրանց երկյուղի բացակայությունը ներկայացնում է գիտության գիտակցված մերժում, և այն գիտության համատեքստը, որ նրանք մերժում են, ճանապարհի պատրաստող պատգամաբերի պատմության և նրան հաջորդող Աստվածային Պատգամաբերի պատմության ընդունումն է: Բոլոր մարգարեները մատնանշում են վերջին օրերը, և կեղծ բարենորոգչական շարժումը նշելու պատճառ չէր լինի, եթե ճշմարիտը չլիներ:

«Սակայն սատանան անգործ չէր: Այժմ նա փորձեց այն, ինչ փորձել է յուրաքանչյուր այլ բարենորոգչական շարժման մեջ՝ խաբել և կործանել ժողովրդին՝ ճշմարիտ գործի փոխարեն նրանց ներկայացնելով կեղծը: Ինչպես քրիստոնեական եկեղեցու առաջին դարում կային սուտ քրիստոսներ, այնպես էլ տասնվեցերորդ դարում հայտնվեցին սուտ մարգարեներ»: The Great Controversy, 186.

Մադաքիա 3-րդ գլխի առաջին վեց համարների համատեքստը հարյուր քառասունչորս հազարի բարեփոխչական շարժման ղևտացիների մաքրումն ու գտումն է: Ամերիկայի ապագան կա՛մ հենց այդ շարժումն է, կա՛մ բազմաթիվ կեղծ նմանակումներից մեկը: Ապա Մադաքիան ասում է.

Ձեր հայրերի օրերից իսկ շեղվել եք Իմ կանոնադրություններից և դրանք չեք պահել: Դարձե՛ք դեպի Ինձ, և Ես կդառնամ դեպի ձեզ, ասում է Զորաց Տերը: Մադաքիա 3:7:

Չորս սերունդների ընթացքում առաջընթաց ապստամբությունը Հովելի գրքի ներածությունն ու շրջանակն է, և Մաղաքիան այստեղ նույն առաջընթաց ապստամբությունն է մատնանշում, երբ ասում է. «ձեր հայրերի օրերից իսկ դուք շեղվել եք»: 1863 թվականից՝ ապստամբության առաջին սերնդի հայրերի օրերից սկսած, նրանք գնացել են ավելի ու ավելի հեռու Աստծուց: Նրանց շարունակական մեղքի դեմ ուղղված վճիռը մեղմացվում է Լատդիկեական կոչով, որը սգավոր հնչերանգներով խոստանում է, որ եթե միայն վերադառնային, Աստված կվերադառնար դեպի նրանց:

Բայց դուք ասացիք. «Ինչո՞վ վերադառնանք»: Մի՞թե մարդը պիտի կողոպտի Աստծուն. սակայն դուք կողոպտել եք Ինձ: Բայց դուք ասում եք. «Ինչո՞վ ենք կողոպտել Քեզ»: Տասանորդներով և ընծաներով: Դուք անեծքով եք անիծված, որովհետև կողոպտել եք Ինձ, այս ամբողջ ազգը:

Բոլոր տասանորդները բերեցե՛ք շտեմարան, որպեսզի Իմ տանը կերակուր լինի, և այժմ այս հարցում Ինձ փորձեցե՛ք, ասում է Ջորաջ Տերը, թե արդյոք ձեզ համար չեմ բացելու երկնքի պատուհանները և ձեզ վրա օրհնություն չեմ թափելու այնքան, որ այն ընդունելու համար տեղ չի լինի:

Եվ ես ձեզ համար պիտի սաստեմ կլանողին, և նա այլևս չի կործանի ձեր երկրի պտուղները. և ձեր որթատունկը դաշտում իր պտուղը ժամանակից առաջ չի թափի, ասում է Ջորաջ Տերը: Եվ բոլոր ազգերը ձեզ երանելի պիտի կոչեն, որովհետև դուք հաճելի երկիր պիտի լինեք, ասում է Ջորաջ Տերը: Մաղաքիա 3:5–12:

2024 թվականի ալֆա հիմնարար արտաքին փորձությանը հետևում է 2026 թվականի գազաթաքար ներքին փորձությունը: Այդ գազաթաքար փորձությունը տեղի է ունենում, երբ երկնքի պատուհանները բացվում են, և այն երեք տեղերը, որտեղ այդ բաց պատուհանները նույնացվում են հաղթական եկեղեցու համատեքստում, Մաղաքիա երրորդն է, Միլլերի երազը և Հայտնություն տասնիններորդը: Մաղաքիան ալֆան է, Միլլերի երազը՝ միջինը, և Հայտնությունը՝ օմեգան: Փորձությունը պատկերված է Քրիստոսով՝ որպես փոշեմաքրիչ մարդ, որ գոհարները նետում է արկղի մեջ: Այդ գոհարները թե՛ ճշմարտություններ են՝ իրենց կարգի մեջ կատարելապես դասավորված, թե՛ մնացորդը: Շտեմարանը այն վայրն է, որտեղ կերակուրը հավաքվում և բաշխվում է: Ինչպես մանանայի փորձության, Կափառնայումի փորձության և Երկնքի Հացի պարագայում, այնպես էլ «կերակուրն» է թեման:

«Կերը» կույսերի առակում յուզն է, և այն ներկայացնում է բնավորությունը, Սուրբ Հոգին և այն մարգարեական լուրը, որը Սուրբ Հոգին բերում է նրանց սրտերի և մտքերի մեջ, ովքեր զարգացնում են Քրիստոսի բնավորությունը: «Կերը» Հովելի «նոր գինին» է, որը կտրված է Եփրեմի հարբեցողներից: Երկրորդ հրեշտակի ներքին գազաթաքար-տաճարի փորձությունը հաղթահարելու համար դուք պետք է հաղթահարած լինեք արտաքին առաջին ալֆա հիմնադրական փորձությունը: Եթե դուք չեք ընդունել հիմքը, ապա չեք կարող լինել այն տաճարի մասը, որը բարձրացվում է այդ հիմքի վրա, սակայն եթե դուք նրանց թվից չեք, ովքեր հաղթահարեցին այդ հիմնադրական փորձությունը, ապա ձեր հոգևոր կեղծ տունը կկառուցեք ավազի վրա: Հովհաննեսն այդ կեղծ հոգևոր տունը կոչում է «Սատանայի ժողովարան», իսկ

Երեմիան՝ «ծաղրողների ժողով»:

Բոլոր տասանորդներն ու ընծաները շտեմարան բերելը ներքին փորձությունն է, որտեղ դրոշմվում է կնիքը: Կեղտի խոզանակով մարդը Աստծու մնացորդ ժողովրդին գցեց ընդարձակված դագաղի մեջ, և այդպես անելով Նա պատկերավորում էր բոլոր տասանորդները շտեմարան բերելու գործը: Ղևտացիներն այն ընծան են, որ բարձրացվում է, երբ Նա երկնքի պատուհաններից օրհնություն է թափում: Կեղտի խոզանակով մարդու գոհարները Նրա մնացորդ ժողովուրդն են, և Եսայի մարգարեի գրքի վեցերորդ գլխում այդ մնացորդ ժողովուրդը նույնացվում է որպես տասանորդ:

Այն ժամանակ ես ասացի. «Տե՛ր, մինչև ե՞րբ»: Եվ Նա պատասխանեց. «Մինչև որ քաղաքները ավերվեն և մնան առանց բնակչի, և տները՝ առանց մարդու, և երկիրը լիովին ամայանա, և Տերը մարդկանց հեռու տանի, և երկրի մեջտեղում մեծ ամայացում լինի: Բայց նրանում տակավին տասանորդ պիտի մնա, և նա պիտի դառնա ու պիտի խժովի, ինչպես բնեկն ու ինչպես կաղնին, որոնց կոճղը մնում է նրանց մեջ, երբ նրանք տերևաթափ են լինում. այնպես էլ սուրբ սերունդը պիտի լինի նրա կոճղը»: Եսայիա 6:11–13.

Տերը «մինչև ե՞րբ» հարցը բազմաթիվ վկաների հիման վրա նույնացնում է կիրակնօրյա օրենքի հետ, և Եսայիա վեցերորդ գլխի երրորդ համարում հրեշտակները հոչակում են. «Սուրբ, սուրբ, սուրբ է Ձորաց Տերը. ամբողջ երկիրը լի է նրա փառքով»: Քույր Ուայթը սա կապում է Հայտնություն տասնութի հզոր հրեշտակի հետ:

«Երբ նրանք [հրեշտակները] տեսնում են ապագան, երբ ամբողջ երկիրը պիտի լցվի Նրա փառքով, հաղթական օրհներգը մեղեդային երգեցողությամբ արձագանքվում է մեկից մյուսին. «Սուրբ, սուրբ, սուրբ է Ձորքերի Տերը»: Նրանք լիովին բավականացած են Աստծուն փառավորելով, և Նրա ներկայության մեջ, Նրա հավանության ժպիտի ներքո, այլևս ոչինչ չեն ցանկանում: Նրա պատկերը կրելով, Նրա ծառայությունը կատարելով և Նրան երկրպագելով՝ նրանց բարձրագույն ձգտումը լիովին իրագործված է»: Review and Herald, December 22, 1896.

Եսայիայի վեցերորդ գլուխը նույնացնում է 9/11-ը, երբ երկիրը լուսավորվեց Հայտնություն տասնութի երկու ձայներից առաջինի փառքով: Երբ Եսայիան հարցրեց՝ «մինչև ե՞րբ», այդ գլխի պատմությունը նույնացվում է որպես 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենք ընկած ժամանակաշրջանը, երբ գալիս է երկրորդ ձայնը: Եսայիան մեզ տեղեկացնում է, որ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ լինելու է մնացորդ, որոնք տասանորդ են: Մնացորդն իրենց մեջ ունի էություն՝ յուր իրենց անոթների մեջ:

Բայց դեռ նրա մեջ տասանորդ պիտի լինի, և նա պիտի վերադառնա ու պիտի խժովի, ինչպես բնեկնին և ինչպես կաղնին, որոնց էությունը մնում է նրանց մեջ, երբ նրանք թափում են իրենց տերևները. այսպես սուրբ սերունդը պիտի լինի նրա էությունը: Եսայիա 6:13:

«Տասանորդը» նրանք են, ովքեր «վերադարձել են»՝ ի պատասխան Մաղաքիայի, ինչպես նաև Երեմիայի՝ վերադառնալու կոչին: Նրանք մարդկության ծառեր են՝ միավորված Աստվածությանը (սուրբ սերմը): Նրանց պիտի ուտեն, որովհետև նրանք ոչ միայն

պատգամաբերներն են, այլև Հոգեգալստյան թափահարվող հացերի դրոշն են. նրանք այն պատգամն են, որը հեթանոսները պիտի ուտեն:

Ուստի այսպես է ասում Տերը. «Եթե դու վերադառնաս, ապա Ես քեզ կրկին պիտի բերեմ, և դու պիտի կանգնես Իմ առաջ. և եթե անարգից զատես պատվականը, պիտի լինես Իմ բերանի պես. թող նրանք քեզ մոտ վերադառնան, բայց դու նրանց մոտ մի՛ վերադարձիր»: Երեմիա 15:19.

Երեմիան ներկայացնում է նրանց, ովքեր կերան հրեշտակի ձեռքում եղած պատգամը, որը ալֆա և հիմնարար փորձությունն էր՝ ներկայացված 1840 թվականի օգոստոսի 11-ով, 1888-ով և 9/11-ով, որովհետև նա ասում է, որ գտավ այդ խոսքերը և կերավ դրանք:

Քո խոսքերը գտնուեցին, և ես կերայ զանոնք. և քո խոսքը իմ սրտին եղաւ ուրախութիւն և ցնծութիւն, որովհետև ես կոչուած եմ քո անունով, ո՛վ Տեր, Զօրութիւնների Աստուած: Երեմիա 15:16.

Երեմիան կոչվում է Աստծու անունով, երբ կերավ հրեշտակի ձեռքում եղած փոքրիկ գիրքը, և այդ պատգամը ծնեց ուրախություն և ցնծություն՝ ի հակադրություն ամոթի: Երբ Աստծու անունը տրվում է Երեմիային, նա ներկայացնում է Ֆիլադելֆիացիներ հանդիսացող հարյուր քառասունչորս հազարը:

Ով հաղթի, նրան պիտի դարձնեմ այդ իմ Աստծու տաճարում, և նա այլևս դուրս չի գա. և նրա վրա պիտի գրեմ իմ Աստծու անունը, և իմ Աստծու քաղաքի անունը, որ նոր Երուսաղեմն է, որ իջնում է երկնքից՝ իմ Աստծուց. և նրա վրա պիտի գրեմ իմ նոր անունը: Հայտնություն 3:12.

Երեմիան կերավ 9/11-ի պատգամը և կրեց 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունը:

Ես չնստեցի ծաղրողների ժողովում և չուրախացա. քո ձեռքի պատճառով միայնակ նստեցի, որովհետև դու ինձ լցրեցիր զայրույթով: Ինչո՞ւ է իմ ցավը մշտնջենական, և իմ վերքը՝ անբուժելի, որ չի ուզում բժշկվել: Մի՞ թե դու ինձ համար լիովին խաբեբայի պես պիտի լինես, և ինչպես ջրեր, որ սպառվում են: Երեմիա 15:17, 18.

Երեմիայի «ծաղրողների ժողովը» Փիլադելֆիայի և Զմյուռնիայի «Սատանայի ժողովարանն» է, ովքեր ասում են, թե հրեաներ են, բայց չեն: Երեմիան չուրախացավ, որովհետև իր հոչակած պատգամը սուտ պատգամ էր, որ առաջ էր բերում միայն ամոթ, ոչ թե ուրախություն: Երեմիայի «անընդհատ վերքը, որ չէր ուզում բժշկվել», այն երեքուկես օրերն էին, որոնց ընթացքում ծաղրողների ժողովը ցնծում էր, մինչդեռ Երեմիան, Մովսեսը և Եղիան մեռած էին այն փողոցում, որ անցնում էր մահացած չոր ոսկորների հովտով: Այդ կասկածի և անորոշության ժամանակահատվածի մեջ Տերը խնդրեց Երեմիային վերադառնալ:

Ուստի այսպես է ասում Տերը. «Եթե դու դառնաս, այնժամ ես քեզ կը վերադարձնեմ, եւ դու իմ առաջ պիտի կանգնես. եւ եթե թանկագինը զատես անարժանից, իմ բերանի պես պիտի լինես. թող նրանք քեզ մօտ դառնան, բայց դու նրանց մօտ մի՛

դառնայ: Եւ ես քեզ այս ժողովրդի համար պղնձէ պարսպապատ պատ պիտի դարձնեմ. եւ նրանք պիտի պատերազմեն քո դէմ, բայց քեզ չեն յաղթահարելու, որովհետեւ ես քեզ հետ եմ՝ քեզ փրկելու եւ քեզ ազատելու»,— ասում է Տէրը: «Եւ ես քեզ պիտի ազատեմ ամբարիշտների ձեռքից, եւ պիտի փրկագնեմ քեզ սարսափելիների ձեռքից»: Երեմիա 15:19–21.

Եթե Երեմիան վերադառնա, Աստված նրան բանակ կդարձնի, որը ներկայացված է որպէս պղնձէ պարիսպ, որի դէմ պիտի պատերազմեն թե՛ «չարը», թե՛ «սոսկալին», սակայն պիտի չհաղթեն: Մա է սպիտակ ձիերի այն բանակը՝ ձիավորներով, որոնք սպիտակ բեռեզե հանդերձներով են կարգված: Այդ բանակը, կամ պղնձէ պարիսպը, կանգնեցվում է, երբ Երեմիան վերադառնում է, եթե և երբ նա թանկարժեքը զատում է անարգից: Եզեկիել երեսունյոթերորդ գլխում այն բանակը, որի մասին Քույր Ուայթն ասում է, թե դա Աստծո մնացյալ ժողովուրդն է, ոտքի է կանգնում, երբ նրանք վերադարձել են: Մնացյալը վերադառնում է, ապա կանգնում է որպէս հզոր բանակ, երբ նրանք զատում են թանկարժեքը և անարգը, և այդ ժամանակ դառնում են Աստծո բերանը: Նրանք պետք է ուղիղ բաժանեն ճշմարտության խոսքը՝ զատելով մղեղը ցորենից, որովհետև նրանք գործադրում են նույն կանոնները, որոնք ընդունել էր իրենց հայրը, որ ջրաղացպան էր և մասնագիտացած էր լավագույն հացը պատրաստելու մեջ: Եթե նրանք զատեն թանկարժեքը անարգից, ճշմարտությունը՝ մոլորությունից, նրանք կլինեն Աստծո պահապանը, երբ Աստված զատի ամբարիշտներին և իմաստուններին:

Երեմիան պատասխանեց վերադարձի կոչին 2023 թվականին, ապա 2024-ին հիասթափվեց, քանի որ մեծաթիվ մի խումբ առանձնացավ այն հիմնարար փորձության ժամանակ, երբ Հռոմը հաստատում էր տեսիլքը: Երեմիան իրավամբ առանձնացրեց թանկագինը անարգից, ճշմարտությունը՝ մոլորությունից, և շարունակեց առաջ գնալ մինչև ներքին օմեգա փորձությունը՝ երկնքի պատուհանների բացման պահին: Երբ երկինքները բացվում են, հաղթական եկեղեցին իրեն պատրաստ է արել: Նա հաղթահարեց հիմնարար արտաքին ալֆա փորձությունը, ապա հաղթահարեց երկնքի պատուհանների ներքին օմեգա փորձությունը: Նա կա՛մ հաղթահարում է այն և դառնում Աստծո բանակի մի մասը, կա՛մ հողմից դուրս է փչվում պատուհաններից: Նա դուրս է նետվում մի մեծ դաշտ, ինչպես Եսայի քսաներկուերորդ գլխում Շեբնան, կամ էլ նետվում է դագաղի մեջ: Նա կա՛մ նետվում է դագաղի մեջ, կա՛մ դուրս է նետվում տաճարից, ինչպես Նեեմիան դուրս նետեց Տովիային, կամ Քրիստոսը՝ դրամափոխներին: Երբ կեղտը մաքրող մարդը գոհարները նետում է դագաղի մեջ, դագաղը կա՛մ Աստծո Խոսքն է՝ ճշմարտության նոր շրջանակի մեջ, կա՛մ Աստծո տաճարն է, և երկուսն էլ Քրիստոսի խորհրդանիշներն են, իսկ Քրիստոսը չպետք է բաժանվի:

Արդյո՞ք Քրիստոսը բաժանված է. մի՞թե Պողոսը խաչվեց ձեզ համար. կամ մի՞թե դուք մկրտվեցիք Պողոսի անունով: Ա Կորնթացիս 1:13.

Քրիստոսը Պողոսից անջատված չէ: Աստվածությունը Պողոսի մարդկությունից անջատված չէր: Երբ մարդկային Պողոսը մկրտում էր Աստվածության անունով, բաժանում չկար, որովհետև մարդկային պատգամաբերը միացած է Աստվածային

պատգամին: Պողոսը Աստվածությանը միացած էր այնքան հաստատապես, որքան Եփրեմը՝ իր կուռքերին:

Միլլերի երազում նրանք, ովքեր գցվում են տաճարի (արկղակի) մեջ, Մաղաքիա երրորդ գլխի տասանորդներն են, որոնք պետք է բերվեն շտեմարան, ուր կերակուրը պահվում և բաշխվում է: Այդ շտեմարանը հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարն է, կամ, ինչպես Պետրոսն է ասում, «հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն»: Արկղակը հոգևոր տունն է, իսկ զարդերը՝ քահանայությունը: Այդ պատճառով Միլլերի երազը գրառված է «81»-րդ էջում՝ որպես Աստվածային Քահանայապետի խորհրդանիշ՝ միացած ութսուն մարդկային քահանաների հետ:

Միլլերի երազում փոշեմաքրիչ մարդը պատկերում է գոհարները բերելն, (որոնք Եսայիայի տասանորդներն են և Մաղաքիայի ընծաները), երբ Նա գոհարները գցում է տաճարի մեջ, որը շտեմարանն է, որը զարդատուփն է: Երկրորդ հրեշտակի հետ կապված հաճախ առկա են երկու հարցեր, և օմեգա փորձությունը երկրորդ հրեշտակն է՝ ալֆա փորձության և երրորդ լակմուսի փորձության առնչությամբ: Կոչը վերադարձի է, և վերադարձը դրսևորվում է բոլոր տասանորդներն ու ընծաները շտեմարանի մեջ բերելով, որպեսզի Նրա տանը կերակուր լինի: Այստեղ երկու հարցերն այն են, թե ի՞նչ է «կերակուրը», և ի՞նչ է «շտեմարանը»:

Թե արդյոք գոհարները պատգամաբերներն են, թե գոհարները պատգամն են, որոշում է, թե ինչպես են պատասխանվում այդ երկու հարցերը: Եթե դրանք պատգամաբերներն են, ապա նրանք են տասանորդը, որը կազմում է տաճարը, որն ամեն անգամ կանգնեցվում է երկրորդ քայլում: Եթե դա պատգամն է, ապա դա Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամն է, որը կատարելության է հասցվում որպես տաճարի գազաթաքար, և երկրորդ հրեշտակի պատգամի գորացման պատգամը:

Եվ ասաց. «Սրա համար մարդը պիտի թողնի հորն ու մորը և պիտի միանա իր կնոջը, և երկուսը պիտի լինեն մեկ մարմին»: Արդ, այլևս երկու չեն, այլ՝ մեկ մարմին: Ուրեմն, ինչ որ Աստված միացրեց, մարդը թող չբաժանի: Մատթեոս 19:5, 6.

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Իմ ուշադրությունը դարձվեց դեպի Քրիստոսի առաջին գալստյան հռչակումը: Հովհաննեսը ուղարկվել էր Եդիայի հոգով և զորությամբ՝ Հիսուսի ճանապարհը պատրաստելու համար: Նրանք, ովքեր մերժեցին Հովհաննեսի վկայությունը, ոչ մի օգուտ չստացան Հիսուսի ուսմունքներից: Նրա գալուստը նախապես ազդարարող պատգամին նրանց հակառակվելը նրանց դրեց այնպիսի դրության մեջ, որ նրանք չէին կարող հեշտությամբ ընդունել ամենաուժեղ ապացույցը, թե Նա Մեսիան էր: Սատանան առաջնորդեց Հովհաննեսի պատգամը մերժողներին, որ նրանք դեռ ավելի հեռու գնան՝ մերժեն և խաչեն Քրիստոսին: Այս անելով՝ նրանք իրենց դրեցին այնպիսի վիճակի մեջ, որ չէին կարող ընդունել Պենտեկոստեի օրը տրվող օրհնությունը, որը նրանց կսովորեցներ դեպի երկնային սրբարան տանող ճանապարհը: Տաճարի վարագույրի պատմվելը ցույց տվեց, որ հրեական գոհաբերություններն ու կարգադրություններն այլևս չէին ընդունվելու: Մեծ Զոհը

մատուցվել էր և ընդունվել էր, և Սուրբ Հոգին, որ իջավ Պենտեկոստի օրը, աշակերտների միտքը երկրային սրբարանից դարձրեց դեպի երկնայինը, ուր Հիսուսը մտել էր Իր իսկ արյունով՝ Իր աշակերտների վրա հեղելու Իր քավության բարիքները: Բայց հրեաները մնացին լիակատար խավարի մեջ: Նրանք կորցրին ամբողջ այն լույսը, որ կարող էին ունենալ փրկության ծրագրի վերաբերյալ, և շարունակեցին ապավինել իրենց անօգուտ գոհերին ու ընծաներին: Երկնային սրբարանը գրավել էր երկրայինի տեղը, սակայն նրանք ոչ մի գիտություն չունեին այդ փոփոխության մասին: Ուստի նրանք չէին կարող օգտվել սուրբ վայրում Քրիստոսի միջնորդությունից»:

«Շատերը սարսափով են նայում Քրիստոսին մերժելու և խաչելու մեջ հրեաների ընթացքին. և երբ կարդում են Նրա ամոթալի անարգանքի պատմությունը, մտածում են, թե սիրում են Նրան, և չէին ուրանալու Նրան, ինչպես արեց Պետրոսը, կամ խաչելու Նրան, ինչպես արեցին հրեաները: Բայց Աստված, որ կարդում է բոլորի սրտերը, փորձության ենթարկեց այն սերը Հիսուսի հանդեպ, որ նրանք խոստովանում էին, թե զգում են: Ամբողջ երկինքը խորագույն հետաքրքրությամբ հետևում էր առաջին հրեշտակի լուրի ընդունելությանը: Սակայն շատերը, որ խոստովանում էին, թե սիրում են Հիսուսին, և արցունքներ էին թափում, երբ կարդում էին խաչի պատմությունը, ծաղրում էին Նրա գալստյան բարի լուրը: Փոխանակ ուրախությամբ ընդունելու լուրը՝ նրանք հայտարարեցին, թե դա մոլորություն է: Նրանք ատեցին նրանց, ովքեր սիրում էին Նրա հայտնվելը, և դուրս հանեցին նրանց եկեղեցիներից: Նրանք, ովքեր մերժեցին առաջին լուրը, չէին կարող օգտվել երկրորդից. և ոչ էլ օգտվեցին կեսգիշերային աղաղակից, որ պետք է պատրաստեք նրանց՝ հավատքով Հիսուսի հետ մտնելու երկնային սրբարանի Սրբությունների Սուրբը: Եվ մերժելով նախորդ երկու լուրերը՝ նրանք այնքան են խավարեցրել իրենց հասկացողությունը, որ չեն կարող տեսնել ոչ մի լույս երրորդ հրեշտակի լուրում, որը ցույց է տալիս Սրբությունների Սուրբ տանող ճանապարհը: Ես տեսա, որ ինչպես հրեաները խաչեցին Հիսուսին, այնպես էլ անունով եկեղեցիները խաչել էին այս լուրերը, և այդ պատճառով նրանք ոչ մի գիտություն չունեն Սրբությունների Սուրբ տանող ճանապարհի մասին, և չեն կարող օգտվել այնտեղ Հիսուսի միջնորդությունից: Ինչպես հրեաները, որոնք մատուցում էին իրենց անօգուտ գոհերը, նրանք էլ իրենց անօգուտ աղոթքներն են բարձրացնում դեպի այն բաժանմունքը, որից Հիսուսը դուրս է եկել. և սատանան, հաճույք առնելով խաբեությունից, ընդունում է կրոնական կերպարանք և այս խոստովանող քրիստոնյաների մտքերը դեպի իրեն է տանում՝ գործելով իր գործությամբ, իր նշաններով և սուտ հրաշքներով, որպեսզի նրանց ամրապնդի իր ծուղակում»: Վաղ Գրություններ, 259–261: